

Ifjúsági Találkozón Žamberkben

Azt hiszem, végre sikerült megértenem, hogy ha valakit élményeiről faggatnak, a kérdező miért kap gyakran egyszavas választ: mert az ember attól fél, hogy ha elkezd mesélni, egyszerűen nem tud majd leállni, és észre sem veszi, hogy szegény gyanútlan érdeklődő csak udvarias akart lenni, és hogy csak egy maximum tíz mondat meghallgatására lett volna ideje, de így már a következő buszát is lekészte. A másik ok pedig az, hogy hihetetlenül nehéz eldönteni, hogy melyik sztori jópofa, melyik az, ami a kutyát sem érdekeli, illetve hogy melyiket jobb elhallgatni. Most rám vár a feladat, hogy emlékeimet szortírozva egy megfelelő hosszúságú és lehetőleg érdekes beszámolóval szolgáljak a kíváncsiaknak a csehországi Žamberkről.

Az ifjúsági tábor az 1996-ban létrejött Európai Városszövetség keretein belül zajlott, mely szövetségnek Veszprémen kívül egy francia, egy olasz, egy lengyel, egy cseh (Žamberk) és két német település a tagja. Az idei táborban amerikai diákok is részt vettek Rice Lake-ből, mivel városuk Žamberk testvérvárosa. A magyar delegáció hét veszprémi középiskola nyolc diákjából állt (Tamási Regina – Ipari, Oroszi Fanni – Vetési, Csatlós Krisztina – Dohnányi, Ujvári Balázs – Padányi, Mihály Péter – Jendrassik, Ticz András – Közgáz, és mi ketten Horváth Eszter és Katona Balázs - Lovassy), s utunkon elkísért minket Korbacsics Ildikó tanárnő illetve Olasz Bea, a Padányi olasz szakos tanárnője.

Július 16-án reggel nyolc órakor indultunk a veszprémi vasútállomásról, ugyanis utunk jelentős részét vonaton tettük meg. Mivel a csapat korábban megbeszélések és filmforgatás címszóval már többször is találkozott, így ha nem is régi jó barátokként, de mindenképp kedves ismerősökként szálltunk fel a szombathelyi gyorsra. Később még két átszállással végül eljutottunk Česká Třebováig, ahonnan a szervezők egy kisbusszal vittek el minket Žamberk hatezer fős városkájába. Mintegy kilenc óra elteltével és 402 kilométer megtétele után elértük úticélunkat.

Az elszállásolásunk négyfős faházakban történt - két ágy fent, két ágy lent. Igaz, több be sem fért volna. Miután berendezkedtünk, megkezdődött az ismerkedés, melyet a szervezők személyre szóló névtáblákkal könnyítettek meg. Vacsorát (és persze reggelit-ebédet) a kempinghez tartozó étteremben kaptunk, ahol a tábor végére már mindenki tudta, hogy a lekváros fánkknak barackpálínka-íze van, és a nyelvi nehézségeket legyűrve végül az egyes asztaloknál magyar, német és francia együtt evett. Ezek a nehézségek szerencsére hamar eltűntek, mivel szinte mindannyian használható nyelvtudással rendelkezünk, így már az első napokban kialakult barátságaink a német és a francia fiatalokkal. (Köszönjük nyelvtanárainknak! ☺) Első napunk végén kimerülten zuhantunk édes álomba a cseh paplan alatt.

A vasárnap a felfedezés jegyében telt. Délelőtt egy jó negyed órás séta árán mindenki a városházára ment, ahol a városka polgármestere egyenként köszöntötte a nemzetek képviselőit. (Véleményem szerint elég szégyen, hogy annyi igényes magyar zene közül üdvözlésünkre pont Fluor Tomi Mizu c. számát találták megfelelőnek.) Ebéd után ismét sétálni indultunk nemzetenként egy-egy cseh fiatal kalauzolásával. Két órás városnéző túránk végén Žamberk dimbes-dombos tájáról fáradtan érkeztünk vissza szállásunkra. Ám pihenésre nem sok idő akadt, mivel a második napon megkezdődtek az egyes városok prezentációi. Elsőként cseh és francia barátaink szórakoztattak bennünket városuk, tradícióik, zenéik, táncaik, ételeik bemutatásával.

Hétfőn kezdetét vették a foglalkozások (workshopok), melyek közül korábban kellett választani. Volt itt mindenféle: street dance, épülettervezés (itt falfestést jelent), színészet, fotózás, cseh tradíciók, öltözködés... én a zenei foglalkozást választottam két másik

honfitársammal együtt. Szóval reggeli után ismét nekivágtunk a városnak, hogy megkeressük a helyi gimnázium zeneileg kitűnően felszerelt énektermét. Mintegy három órával később értünk vissza ebédelni, majd a délutáni szieszta helyett a közeli hegyekbe indultunk kirándulni. Túrázás közben eleredt az eső, ami sajnos elég gyakran visszatért a hét folyamán. Visszaérve a táborba, lázas kolbászos falatka-gyártásba kezdtünk, ugyanis a mi prezentációnk következett. Kicsit kínosan éreztük magunkat, ugyanis sem hastánccal nem készültünk, mint a khm... teltkarcsú (de tehetséges) cseh szervező hölgy, akit később csak "Hastáncosnéninek" emlegettünk (a német srácok nevezték el így: Bauchtänzerin), se egyéb látványos produkciókkal, mint például az utánunk következő zsonglörködő püttlíngenié. Azonban az efféle hiányosságok ellenére szerintem igen szép volt, amit nyújtottunk. Kezdetnek levetítettük az évnytíton is bemutatott kisfilm hosszabb változatát (<http://www.youtube.com/watch?v=Hmz8Ni9zO4M>), majd egy rólunk és Veszprémről szóló videót (<http://www.youtube.com/user/UjviBali?feature=mhee>), eközben a jónép Gyulai kolbászt falatozott. Prezentációnk végén pedig magyaros apróságokkal leptük meg külföldi barátaink vezetőit. Az kétségtelen, hogy videóink hatalmas sikert arattak, mindenkitől csak és kizárólag dicséret kaptunk. Jó szereplésünk után jöhetett az ünneplés, melyben segítségünkre volt a magyar pálinka, a cseh barna sör, illetve a helyi szórakozó egység, a Tobogan Club, ahol egyesek annyira táncoltak, hogy mások szerint ötmillió kalóriát is elégettek egyetlen éjszaka alatt.

Kedden átmeneti jelleggel szerencsére elállt az eső, így délelőtt mindenkit átvezényeltek a szomszédos élményfürdőbe, ahol különféle sorversenyek tették próbára a csapatokat. A magyar fiúk a dicsőséges negyedik helyet szerezték meg (amíg a magyar lányok borotvált lábú olasz sráccal jacuzziztak), jutalmuk egy fél dinnye volt. Délután pedig részt vehettünk a második foglalkozáson. Este ismét folytatódtak a prezentációk - ezúttal lengyel és olasz kultúrában részesülhettünk, majd egy újabb internacionális buli következett. Ez az este azért is volt különleges, mert magunkkal vitt magyar zászlót könnyen át lehetett alakítani lengyel és olasz zászlóvá is, így a barátságunk még szorosabb lett, ápoltuk a tradíciókat.

Szerdán újra borongós időre ébredtünk - reggel hatkor, mivel az aznapi úticél Prága volt. Egy jó három órás buszozás után nemzetenként vehettük nyakunkba a várost egy-egy idegenvezetővel. Bejártuk a prágai várat, átmentünk a Károly-hídon, ellátogattunk az óvárosba is. Amikor megkezdődött volna a szabadidő, ismét elkezdett ömleni az eső, így ki bevásárlóközpontban, ki szimplán egy Billa lépcsőjén ragadt mintegy két órára. Utána megvacsoráztunk, majd visszaindultunk a buszhoz, amire később a szakadó esőben még jó egy órát kellett várunk. Végül este tizenegy óra felé mindenki átázva, átfagyva térhetett vissza saját kihűlt gipszkarton faházába.

Csütörtökön tovább zuhogott az eső. Miután törölközőbe csavarva elfutottunk reggelizni, visszabújtunk saját házikónkba, ahol hajszárítóval fűtöttünk, és jó időért imádkoztunk, egyelőre sikertelenül. Ebéd után újabb workshop következett. Már nem sok kedvünk volt kimenni a szakadó esőbe és elkutyagolni a gimnáziumig, de aztán ott mindig rájöttünk, hogy megéri. A rögtönzött kis produkciókhoz mindenki hozzátehetette a saját kis hangszerét - volt fuvola, furulya, számtalan ütős hangszer, dobfelszerelés, pianínó, szintetizátor, gitár, basszusgitár, szaxofon, hegedű... illetve volt, hogy két kancsó vízzel vagy szélcsengővel zenéltünk. Számtalan világslágert dolgoztunk így fel - csak pár cím: Let it be, Hit the road Jack, Don't worry, Knockin' on Heaven's door, Summer nights, The lion sleeps tonight - és mindet élveztek. A hét végén közönség is akadt, ugyanis szinte minden város polgármestere, köztük természetesen Porga Gyula Polgármester Úr is meglátogatta a tábor, illetve tiszteletét tette a mi kis zenei foglalkozásunkon is. Végül este sor került az utoljára maradt senftenbergi és rice lake-i prezentációra is, majd ismét a Tobogané lett a főszerep.

Pénteken még mindig esőre ébredtünk. Az esernyő igazi ritka kincské vált, mert mindenkié tönkrement - vagy eltűnt. Délelőtt megint foglalkozás volt - újabb esőben gyaloglással összekötve. Aztán délután elvittek minket a helyi általános iskolába, ahol cseh rajzfilmeket vetítettek, lehetett falat mászni, emellett minden városnak festenie kellett egy rá jellemző plakátot. És akkor és ott bekövetkezett a csoda: elállt az eső, sőt, mi több, még a nap is kisütött! Egyszóval boldogan sétáltunk vissza a táborba, ahol mindenki felvidult, és ismét együtt mulatott (időt) a banda.

Szombat délelőtt tartották az utolsó előtti foglalkozást. Ekkor már mindenki a hétfői nagy bemutatóra készült. Délután másodszor is felmáztunk Žamberk legmagasabb pontjára, hogy megtekintsük az ott zajló fesztivált. Azt hiszem, mindent elmond, hogy a rátóti falunapok ehhez képest egy Volt fesztivál. Estefelé a Polgármester Úrnak köszönhetően a magyar dinnye világhírűvé vált, hiszen egy közel 20-30 fős társaság gyűlt a faházaink köré a 10 kilót közelítő szépségek miatt. Habár se tányérunk, se egy jobb késünk nem volt, pár bicska, műanyag kanál és a földhözvágós-kettétörős módszer segítségével mindenkihez eljutott a magyar gyümölcs egy szeletkéje. Egyszóval az össznépi dinnyezés sem maradt el. Végül este újabb táncos-zenés multság vette kezdetét.

Vasárnap délelőtt tetszőlegesen részt vehettünk egy Žamberki kincskeresésen. Kaptunk egy menetlevelet, illetve az utasítást, hogy kövessük a nyilakat, amelyek feladatokat rejtő állomásokhoz vezetnek. A város másodszori körbejárását követően kiderült, hogy az első nyilat nem láttuk, de valahogy odakeveredtünk egy állomásra. Még további négyet sikerült megtalálnunk, s habár bokáig sülyedtünk a világ egyik legszebb parkjának földjében, és végig rossz irányba mentünk, mégis nagyon jól szórakoztunk. Délután focibajnokságot tartottak, ahol fiaink ismét ragyogóan szerepeltek, a harmadik helyet hozta el a 3 magyar, 1 francia, 1 német játékosal felálló nemzetközi magyar válogatott. Este pedig újabb buliélményekkel gazdagodtunk.

A hétfő délelőtt a bemutatóra való készülődéssel telt, délután pedig a Žamberkiek öröme (vagy nem öröme) minden foglalkozás résztvevői megmutatták, hogy mire is képesek. Először a mi kis zenész csoportunk, majd a street dance-esek, színjátszósok következtek. Emellett megtekinthettük a "Building designing" foglalkozás keretein belül kifestett falat (mely foglalkozáson a csapatunkból Katona Balázs vett részt, többek között ő festette „Veszprém” nevét a kidíszített falra), kiállították a legjobb fotókat, ruhaterveket és tradicionális cseh alkotásokat. Később a táborban eltöltöttük az utolsó esténket együtt - mindenki ült kinn a faházak előtt, és csak beszélt, mutogatott, és nevetett. Majd élményeinket begyömöszöltük bőröndjeinkbe, és próbáltuk behúzni azt a makacs zipzárt - sikertelenül.

A kedd ismét az utazás jegyében telt. Korán reggel indultunk útnak, a tábor nagyobbik része még ki sem nyitotta a búcsúbullitól és 10 nap „nemalvástól” karikás szemeit. Utolsó be nem váltható cseh aprópénzeinktől a pályaudvaron próbáltunk megszabadulni, majd felszálltunk a vonatra, amelyről legközelebb a Keleti pályaudvaron másztunk le elgémberedett tagjainkkal. Végül július 26-án délután négy órakor talán kicsit más emberekként újra magunkhoz öleltük szeretteinket a veszprémi peronon.

Néhány nappal a hazatérés után egy sajtótájékoztatóval zártuk le hivatalosan is az utat. A városháza egyik termében gyűlt össze újra a csapat pár újságíróval és a Polgármester Úrral kiegészülve. Meghallgattuk Korbacsics tanárnő ennél lényegesen rövidebb összefoglalóját, majd a Polgármester Úr szavai következtek. Neki is tetszett a városka és az ottani közösség, valamint elmondta, hogy mindenkitől csak jót hallott rólunk, és hogy büszke volt ránk, „jó volt veszprémi polgármesternek lenni Žamberkben”.

Ezt a találkozót minden évben megrendezik, jövőre a németországi Senftenberg városa lesz a

soros házigazda (az itteni fiatalokkal volt a legjobb a viszonyunk), ahol szeretnének minket viszontlátni, és ez ellen mi sem tiltakozunk. Viszont ami ennél fontosabb, hogy két év múlva, azaz 2013-ban Veszprém ad otthont a Nemzetközi Ifjúsági Találkozóknak.

És végezetül szeretnénk köszönetet mondani többek között Veszprém városának a lehetőségért és a támogatásért, Korbacsics Ildikó és Olasz Bea tanárnőknek, amiért elkísértek, és szimplán "jófejek voltak", és MINDENKINEK, aki az egész utazáshoz hozzájárult, illetve osztályfőnökömnek, Tolnéné Csörgő Veronikának, aki nem adta fel, és elintézte, hogy én is részt vehessek a 2011-es Ifjúsági Találkozón Žamberkben.

Talán van olyan elvetemült ember, aki ezt az egészet végigolvasta, neki is köszönjük a figyelmet és érdeklődést. ☺

Horváth Eszter 12. A
Katona Balázs 12. C